

În seria

DETECTIVII DE DINOZAURI

au apărut:

ÎN PĂDUREA AMAZONIANĂ

ÎN EPAVA DIN INSULELE BIMINI

ÎN DEȘERTUL ÎNGHEȚAT

și vor mai apărea:

PE COASTA JURASIC

**ÎN TRANSILVANIA.
DRACULA, BALAURI ȘI DINOZAURI**

STEPHANIE BAUDET

A PATRA CARTE

Traducere din engleză de
Ludovic-Ștefan Skultéty

CURTEA @ VECHÉ

BAUDET, STEPHANIE

Detectivii de dinozauri / Stephanie Baudet ; trad. de Ludovic-Ștefan Skultéry. - București : Curtea Veche Publishing, 2019
6 vol.

ISBN 978-606-44-0193-9

Vol. 4 : În țara curcubeului-șarpe. - 2019. - ISBN 978-606-44-0197-7

I. Skultéry, Ludovic-Ștefan (trad.)

821.111

Redactor: Diana Corcan
Corector: Elena Tătaru
Tehnoredactor: Dana Ionașcu

CURTEA VECHÉ PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

STEPHANIE BAUDET

THE DINOSAUR DETECTIVES IN THE RAINBOW SERPENT

Copyright © Stephanie Baudet, 2016

Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom, 2018

Illustrations © Allied Artists
Illustrated by Illary Casasanta
Cover design by Andrew Davis

© CURTEA VECHÉ PUBLISHING, 2019
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-44-0197-7

CUPRINS

Capitolul întâi

7

Capitolul doi

13

Capitolul trei

19

Capitolul patru

29

Capitolul cinci

39

Capitolul șase

49

Capitolul șapte

57

Capitolul opt

65

CAPITOLUL ÎNTÂI

Oul fosilizat din mâna lui Matt Sharp era ca toate ouăle de dinozaur, adică mic. Avea mărimea unui ou de curcan, astfel încât băiatul îl putea ține într-o singură mână.

Închise ochii și se lăsă cuprins de acea senzație de amețeală, însoțită de licăriri, care îi era prea familiară ca să-l mai sperie. Era de-a dreptul captivant: putea să vadă dinozaurul care, în alte condiții, ar fi ieșit din acel ou!

Scena i se ivi în fața ochilor și, pentru prima dată, simți mirosul proaspăt al pădurii. Deși nu avea senzații tactile, ceva din limpezimea luminii și din faptul că soarele, aflat aproape de orizont, alungea umbrele îi spunea că e frig. Oul fusese găsit în Australia, care, pe vremea dinozaurilor, era lipită de Antarctica și se afla mai la sud, undeva sub Cercul Polar.

— Ei bine?

Auzi ca de departe întrebarea nerăbdătoare a tatălui său și se concentrează asupra creaturii aflate în fața lui. Aceasta mesteca, iar din gură îi ieșeau codițele frunzelor.

Avea picioare zdravene și labe neobișnuit de lungi, cu câte trei degete în față și unul în spate, ca la păsări.

Membrele din față erau mai scurte, iar degetele subțiri aveau la capăt gheare încovoiate care păreau a fi foarte ascuțite. Coada, lungă și ascuțită spre vârf, ajuta creatura să nu-și piardă echilibrul.

Matt îl privea lung, când dinozaurul se opri din mestecat și păru să asculte în jur, iar ochii mari îi deveni ră brusc atenți. Apoi, pe neașteptate, o rupse la fugă, țopăind cu o viteză incredibilă, amintindu-i lui Matt de canguri.

Matt se trezi înapoi, în sufrageria de acasă. Așeză cu grijă oul pe o măsuță.

— Ce era?

Lui Matt îi veni să zâmbească văzând entuziasmul tatălui său.

— Are cam un metru lungime, ochi mari și e al naibii de rapid. E erbivor. Și... tati, acum pot să și miros! În curând o să pot să ating dinozaurii!

— Înainte de asta, să te asiguri că e vorba despre un erbivor. Și să nu fie prea mare, glumi tatăl său. Cel de astăzi pare a fi un *fulgurotherium*. Aveau o viteză de invidiat. De altfel, era principala lor apărare împotriva prădătorilor. Cum erau labele picioarelor? Mari? Poți să-mi dai și alte amănunte?

Matt i le dădu. Asta îl ajuta pe tatăl său să redea cu precizie diferite detalii în picturile sale. Pe lângă faptul că era paleontolog, domnul Sharp era și paleoartist, și încă unul renumit în întreaga lume. Oamenii își închipuiau că minunatele lui desene se bazau exclusiv pe

observarea fosilelor. Dar poate că extraordinarul dar al vizualizării cu care fusese hărăzit Matt ar fi putut fi într-o zi dezvăluit tuturor. Băiatul nu știa ce să creadă despre asta.

Acum, că avea doisprezece ani, de fapt aproape trei-sprezece, Matt îl putea însoți pe tatăl său în jurul lumii, să dezgroape fosile de dinozauri, în special ouă, care erau specialitatea domnului Sharp.

— Tată, crezi că e vorba de o așa-numită fosilă opalizată?

Tatăl său ridică din umeri.

— Posibil. Încă n-a fost identificată ca atare, dar sarcina noastră e să descoperim și cuibul, dacă există vreunul. Îți dai seama? Ouă opalizate!

— Ce-s alea ouă opalizate?

Era Jo, verișoara lui Matt. Ușa fiind deschisă, fata intrase din hol și se trântise pe canapea, iar acum butona pe telefon și-și citea mesaje.

Matt se încruntă. O interesa cu adevărat discuția sau telefonul ăla era mai important? Uneori era greu să-ți dai seama în cazul lui Jo.

Tatăl său, însă, nu scăpa niciodată ocazia să vorbească despre subiectul său favorit.

— Australia este cea mai mare sursă de opal din lume, începu el. S-a format acum milioane de ani din sedimentele unei insule uriașe. Fosilele descoperite ori au fost acoperite de opal, ori opalul s-a format în cavitatea lăsată de animal după ce a putrezit. Acestea sunt

opalele solide. Până acum nu s-au găsit decât viețuitoare mici. Nu s-au găsit prea multe fosile de dinozauri.

Jo făcu ochii mari.

— Ce tare! Opal solid! Cât de frumos trebuie să fie!

— Știi cum arată un opal? Întrebă Matt, care se îndoaia că fata știe despre ce vorbește.

— Da, mama are un inel cu opal. I l-a cumpărat tata anul trecut, când a împlinit patruzeci de ani. E un opal măricel și are niște culori aprinse, roșu și verde. Pentru o bijuterie e destul de mare, dar un ou...

Jo rămăsese fără cuvinte gândindu-se la așa ceva, iar Matt nu se putu abține să nu zâmbească. Îi dădea dreptate: ar fi fost grozav.

CAPITOLUL DOI

Ultimul zbor cu avionul dură doar câteva ore. Drumul din Marea Britanie până aici fusese lung, dar, din fericire, se încheiase. Petrecuseră două nopți în orașul Adelaide, pe coasta de sud a Australiei. Acum se aflau într-o zonă fără înălțimi și fără copaci, cât vedeai cu ochii. Tărâmul opalului.

Matt privi pe fereastra avionului la întinderea nesfârșită de sol roșiatic. Apoi, pe măsură ce se apropiau de oraș, văzu că terenul era acoperit de grămezi de pământ.

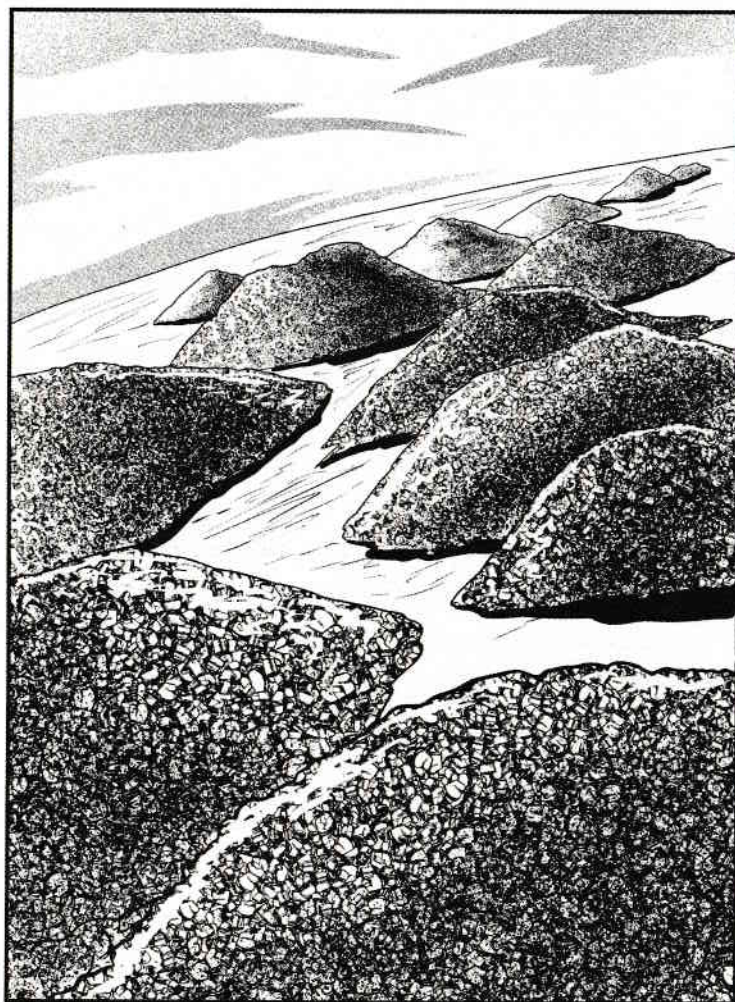
— Uitați-vă acolo! spuse domnul Sharp, iar Jo se întinse să vadă spre ce arăta unchiul ei. Toate acele movile indică faptul că acolo se fac excavări. Li se spune „mormane de mizerie“.

Matt știa asta, iar în privirea lui se putea citi mândria: poate că Jo habar n-avea, dar el știa, iar tatăl său știa că el știe.

— Acolo mergi când vrei să „pescuiești“, spuse Jo, privindu-l pe Matt cu un zâmbet triumfal.

Matt rânji. I se părea amuzant.

— Tată, putem să „pescuim“ pe aici?

— Desigur! Sunt convins că găsim timp și pentru asta. Nu vrem să pierdem ocazia de a găsi acel opal mare, greu de găsit, nu-i așa?

Cât de tare ar fi! Să cerni cu o sită în acele movile și să dai de „culoare“, așa cum numeau opalul minierii și localnicii. Ideea de a „pescui“ opale era la fel de entuziasmantă pe cât era căutarea de fosile. Cu toate acestea, nu se va lăsa cuprins de „febra opalului“, așa cum era numită prin locurile astea. Matt auzise despre „goana după aur“ și că oamenii ajungeau să riște orice în zadarnica lor încercare de a da peste prețiosul minereu. Unii deveniseră într-atât de obsedați, încât își pierduseră orice urmă de bun-simț și rațiune.

Avionul atinse pista cu o bufnitură și, curând, cei trei erau transportați cu mașina spre modesta clădire a terminalului. Aveau mai multe bagaje decât oricine altcineva, fiindcă veneau tocmai din Marea Britanie. Nu dură însă mult să le descarce.

La ieșirea din aeroport, Matt putu observa un grup de bărbați care îi priveau insistent, fapt care îi dădu o senzație de stânjeneală. Nu încăpea nicio îndoială: îi supravegheau și nu erau deloc încântați de sosirea lor. Putea să le simtă mânia tăcută ațintită asupra lor ca un nor invizibil.

Răsufflă ușurat când urcară în taxi și o porniră spre hotel, de-a lungul drumului principal, lat și prăfuit, cu câteva magazine de o parte și de alta. În fața hotelului,